

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 9 września 2020 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Odwołanie od decyzji odrzucającej jako niedopuszczalny kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Termin do wniesienia odwołania – Sposoby dokonywania doręczeń

W sprawie C-651/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (radę stanu, Belgia) postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 września 2019 r., w postępowaniu:

JP

przeciwko

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.-C. Bonichot, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawczyni), wiceprezes Trybunału, M. Safjan, L. Bay Larsen i N. Jääskinen, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Pikamäe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu JP – D. Andrien, avocat,
- w imieniu rządu belgijskiego – C. Pochet, M. Van Regemorter i C. Van Lul, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu francuskiego – D. Dubois i A.-L. Desjonquères, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – M. Condou-Durande i A. Azema, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: francuski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 46 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60) w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między JP a Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (głównym urzędem ds. uchodźców i bezpaństwowców, Belgia, zwanym dalej „głównym urzędem”) w przedmiocie decyzji tego ostatniego uznającej za niedopuszczalny kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez JP.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 18, 20, 23, 25, 50 i 60 dyrektywy 2013/32 mają następujące brzmienie:

„(18) Podejmowanie decyzji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w najkrótszym możliwym terminie leży w interesie zarówno państw członkowskich, jak i wnioskodawców, bez uszczerbku dla odpowiedniego i kompletnego rozpatrywania wniosku.

[...]

(20) W dokładnie określonych okolicznościach, w przypadku gdy wniosek najprawdopodobniej okaże się nieuzasadniony [...], państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyspieszenia procedury rozpatrywania wniosku, w szczególności poprzez wprowadzenie krótszych, lecz rozsądnych, terminów przeprowadzania niektórych etapów procedury, bez uszczerbku dla odpowiedniego i kompletnego rozpatrywania wniosku oraz dla skutecznego dostępu wnioskodawcy do podstawowych zasad i gwarancji przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

[...]

(23) W postępowaniach odwoławczych, z zastrzeżeniem pewnych warunków, wnioskodawcom należy zapewnić bezpłatną pomoc prawną i reprezentację ze strony osób uprawnionych do takich czynności na mocy prawa krajowego. Ponadto, na wszystkich etapach postępowania, wnioskodawcy powinni mieć prawo do konsultowania się, na swój własny koszt, z doradcą lub zastępcą prawnym, dopuszczonymi lub uprawnionymi do takiej działalności na mocy prawa krajowego.

[...]

(25) W interesie prawidłowego uznania osób potrzebujących ochrony za uchodźców w rozumieniu art. 1 {*Konwencji dotyczącej statusu uchodźców sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r. [Recueil des traités des Nations unies, vol. 189, s. 150, nr 2545 (1954)], uzupełnionej i zmienionej Protokołem dotyczącym statusu uchodźców przyjętym w dniu 31 stycznia 1967 r. w Nowym Jorku*} lub za osoby kwalifikujące się do objęcia ich ochroną uzupełniającą każdy wnioskodawca powinien mieć skuteczny dostęp do procedur, możliwość współpracy i właściwego komunikowania się z właściwymi organami w celu przedstawienia istotnych okoliczności faktycznych swojej sprawy oraz wystarczające gwarancje proceduralne w celu prowadzenia swojej

sprawy na wszystkich etapach procedury. Ponadto procedura rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej powinna zasadniczo zapewniać wnioskodawcy przynajmniej prawo pobytu do czasu wydania decyzji przez organ rozstrzygający, dostęp do usług tłumacza w celu przedstawienia swojej sprawy w przypadku przesłuchania przez organy, możliwość kontaktowania się z przedstawicielem Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) oraz z organizacjami zapewniającymi osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pomoc lub doradztwo, prawo do odpowiedniego powiadomienia o decyzji oraz o jej faktycznym i prawnym uzasadnieniu; możliwość konsultowania się z doradcą lub zastępcą prawnym; prawo do uzyskania informacji o swojej sytuacji prawnej w decydujących momentach procedury w języku, który rozumie lub co do którego można zasadnie przyjąć, że zostanie przez niego zrozumiany, jak również – w przypadku decyzji odmownej – prawo do skutecznego środka zaskarżenia do sądu.

[...]

- (50) W myśl podstawowej zasady prawa unijnego od decyzji podjętych w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej [...] przysługują skuteczne środki zaskarżenia do sądu.

[...]

- (60) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w karcie. Niniejsza dyrektywa zmierza w szczególności do zapewnienia pełnego poszanowania godności ludzkiej i wspierania stosowania art. 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 i 47 karty oraz musi zostać odpowiednio wdrożona”.

4 Artykuł 11 tej dyrektywy stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby decyzje w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej były wydawane na piśmie.

2. Państwa członkowskie zapewniają również, aby w przypadku odrzucenia wniosku o nadanie statusu uchodźcy lub udzielenie ochrony międzynarodowej decyzja zawierała pisemne uzasadnienie faktyczne i prawne oraz informację o trybie odwołania się od decyzji odmownej.

[...]”.

5 Zgodnie z brzmieniem art. 12 ust. 1 owej dyrektywy:

„W odniesieniu do procedur przewidzianych w rozdziale III państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkim wnioskodawcom udzielano następujących gwarancji:

[...]

- e) otrzymują oni w rozsądnym terminie zawiadomienie o decyzji organu rozstrzygającego w sprawie ich wniosku. Jeżeli doradca lub zastępca prawny jest prawnym przedstawicielem wnioskodawcy, państwa członkowskie mogą powiadomić go o swojej decyzji zamiast powiadamiać wnioskodawcę;
- f) są oni informowani o wyniku decyzji organu rozstrzygającego w języku, który rozumieją lub co do którego można zasadnie przyjąć, że zostanie przez nich zrozumiany, w przypadku gdy nie korzystają z pomocy lub nie są reprezentowani przez doradcę lub zastępcę prawnego. Udzielone informacje obejmują informację o trybie odwołania od decyzji odmownej zgodnie z art. 11 ust. 2”.

- 6 Na mocy art. 13 ust. 2 lit. c) wspomnianej dyrektywy państwa członkowskie mogą przewidzieć, że „wnioskodawcy są zobowiązani do informowania właściwych organów o swoim aktualnym miejscu pobytu lub adresie zamieszkania oraz o wszelkich zmianach w tym zakresie w najkrótszym możliwym terminie. Państwa członkowskie mogą postanowić, że wnioskodawca musi przyjmować wszelką korespondencję odpowiednio w ostatnim wskazanym miejscu pobytu lub pod ostatnim wskazanym adresem zamieszkania”.
- 7 Artykuł 20 ust. 1 dyrektywy 2013/32 stanowi:
- „Państwa członkowskie zapewniają, aby na prośbę udzielano bezpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej w postępowaniach odwoławczych przewidzianych w rozdziale V. [...]”.
- 8 Artykuł 22 wspomnianej dyrektywy uznaje prawo osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do pomocy i reprezentacji prawnej na wszystkich etapach postępowania.
- 9 Artykuł 23 wspomnianej dyrektywy przewiduje w ust. 1:
- „Państwa członkowskie zapewniają, aby doradca lub zastępca prawny dopuszczony lub uprawniony do takiej działalności na mocy prawa krajowego, i który udziela pomocy prawnej wnioskodawcy lub reprezentuje go na warunkach określonych w prawie krajowym, korzystał z dostępu do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy, na podstawie których decyzja jest podejmowana lub zostanie podjęta [...]”.
- 10 Zgodnie z brzmieniem art. 33 ust. 2 przytaczanej dyrektywy:
- „Państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny wyłącznie, jeżeli:
- [...]”.
- d) wniosek jest kolejnym wnioskiem i nie zaistniały ani nie zostały przedstawione przez wnioskodawcę żadne nowe elementy lub oceny, czy wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9)].
- [...]”.
- 11 Artykuł 40 dyrektywy 2013/32, zatytułowany „Kolejne wnioski”, stanowi:
- „1. W przypadku gdy osoba, która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, przedstawi dalsze informacje lub złoży kolejny wniosek w tym samym państwie członkowskim, to państwo członkowskie może zbadać te dalsze informacje lub elementy kolejnego wniosku w ramach rozpatrzenia poprzedniego wniosku lub w ramach kontroli decyzji na skutek wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie lub odwołania, o ile właściwe organy mogą w tych ramach uwzględnić i rozważyć wszystkie elementy zawarte w dalszych informacjach lub kolejnym wniosku.

2. Do celów podjęcia decyzji w sprawie dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. d) kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest poddawany najpierw wstępnemu rozpatrzeniu, czy zaistniały lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę nowe elementy lub ustalenia odnoszące się do rozpatrzenia, czy wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej na mocy [dyrektywy 2011/95].

3. Jeżeli we wstępnym rozpatrzeniu, o którym mowa w ust. 2, stwierdza się, że zaistniały lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę nowe elementy lub ustalenia, znacząco zwiększające prawdopodobieństwo, że wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej na mocy [dyrektywy 2011/95], wniosek jest rozpatrywany dalej zgodnie z rozdziałem II. Państwa członkowskie mogą również postanowić o dalszym rozpatrywaniu kolejnego wniosku z innych powodów.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że wniosek będzie dalej rozpatrywany jedynie wtedy, gdy dany wnioskodawca nie ze swej winy nie był w stanie powołać się na okoliczności, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu w trakcie uprzedniego postępowania, w szczególności wykonując prawo do skutecznego środka zaskarżenia zgodnie z art. 46.

5. Gdy kolejny wniosek nie jest dalej rozpatrywany na mocy niniejszego artykułu, uznawany jest za niedopuszczalny zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. d).

6. Procedura, o której mowa w niniejszym artykule, może być stosowana również w przypadku:

- a) osoby pozostającej na utrzymaniu, która składa wniosek po tym, jak zgodnie z art. 7 ust. 2 wyraziła zgodę, aby jej sprawa została rozpatrzona na podstawie wniosku złożonego w jej imieniu; lub
- b) małoletniego niepozostającego w związku małżeńskim, który składa wniosek po tym, jak złożono wniosek w jego imieniu zgodnie z art. 7 ust. 5 lit. c).

W takich przypadkach wstępne rozpatrzenie, o którym mowa w ust. 2, polega na sprawdzeniu, czy istnieją okoliczności faktyczne odnoszące się do sytuacji osoby pozostającej na utrzymaniu lub małoletniego niepozostającego w związku małżeńskim, które uzasadniają odrębny wniosek.

7. W przypadku gdy osoba, wobec której należy wykonać decyzję o przekazaniu na mocy rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31)], przedstawia dalsze informacje lub składa kolejny wniosek w przekazującym państwie członkowskim, informacje te lub kolejne wnioski rozpatrywane są przez odpowiedzialne państwo członkowskie określone w tym rozporządzeniu, zgodnie z niniejszą dyrektywą”.

12 Zgodnie z brzmieniem art. 46 ust. 1 i 4 tej dyrektywy:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioskodawcy mieli prawo do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem w następujących sytuacjach:

- a) decyzji podjętej w sprawie ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, w tym decyzji:

[...]

- (ii) o uznaniu wniosku za niedopuszczalny zgodnie z art. 33 ust. 2;

[...]

[...]

4. Państwa członkowskie ustanawiają rozsądne terminy i inne przepisy konieczne, aby wnioskodawca mógł korzystać z prawa do skutecznego środka zaskarżenia na mocy ust. 1. Terminy nie mogą uniemożliwiać ani nadmiernie utrudniać wnioskodawcom korzystania z tego prawa na mocy ust. 1”.

Prawo belgijskie

- 13 Artykuł 39/2 ust. 1 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe na terytorium, pobycie, osiedlaniu się i wydalaniu cudzoziemców, *Moniteur belge* z dnia 31 grudnia 1980 r., s. 14584), w brzmieniu obowiązującym w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym (zwanej dalej „ustawą z dnia 15 grudnia 1980 r.”) stanowi:

„Sąd [do spraw cudzoziemców] orzeka w drodze wyroków w sprawie odwołań od decyzji wydanych przez [główny urząd].

[...]”.

- 14 Zgodnie z brzmieniem art. 39/57 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r.:

„§ 1 Odwołania, o których mowa w art. 39/2, składa się w postaci skargi w terminie 30 dni od doręczenia decyzji, przeciwko której są skierowane.

Skargę wnosi się w terminie 10 dni od doręczenia decyzji, przeciwko której jest skierowana:

[...]

- 3) jeżeli odwołanie dotyczy decyzji stwierdzającej niedopuszczalność, o której mowa w art. 57/6 § 3 akapit pierwszy. Skargę składa się natomiast w terminie pięciu dni od dnia doręczenia decyzji, przeciwko której jest skierowana, w przypadku decyzji stwierdzającej niedopuszczalność wydanej na podstawie art. 57/6 § 3 akapit pierwszy pkt 5, a cudzoziemiec w chwili złożenia wniosku znajduje się w określonym miejscu, o którym mowa w art. 74/8 i 74/9, lub znajduje się w dyspozycji służb państwowych.

[...]

§ 2. Terminy do wniesienia odwołania, o których mowa w § 1, rozpoczynają bieg:

[...]

- 2) jeżeli doręczenia dokonuje się przesyłką poleconą lub zwykłą – trzeciego dnia roboczego następującego po dniu, w którym przesyłka została złożona w placówce pocztowej, chyba że adresat wykaże, że została doręczona w innym dniu;

[...].

Termin określony jest włącznie z dniem jego upływu. Jeżeli jednak dzień ten przypada na sobotę, niedzielę lub święto, termin upływa w następnym dniu roboczym.

[...]”.

15 Artykuł 51/2 tej ustawy stanowi:

„Cudzoziemiec, który składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 50 § 3, musi wskazać adres do doręczeń w Belgii.

W przypadku braku wskazania adresu do doręczeń przyjmuje się, że wnioskodawca wskazał adres do doręczeń w siedzibie głównego urzędu ds. uchodźców i bezpieczeństwa.

[...]

O każdej zmianie adresu do doręczeń należy powiadomić przesyłką poleconą [główny urząd] oraz ministra [właściwego do spraw wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i wydalania cudzoziemców].

Doręczenie jest dokonywane prawidłowo, oprócz doręczenia osobistego, przesyłką poleconą lub przez posłańca za potwierdzeniem odbioru na wskazany adres do doręczeń. W przypadku gdy cudzoziemiec wskazał adres do doręczeń u swojego doradcy prawnego, doręczenie może zostać również prawidłowo dokonane faksem lub w inny sposób dopuszczony dekretem królewskim.

[...]”.

16 Artykuł 57/6 § 3 wspomnianej ustawy przewiduje:

„[Główny urząd] może stwierdzić niedopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, jeżeli:

[...]

5) wnioskodawca składa kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie pojawiają się żadne nowe elementy ani fakty w rozumieniu art. 57/6/2 lub wnioskodawca takich elementów ani faktów nie przedstawił;

[...]”.

17 Zgodnie z art. 57/6/2 § 1 przytoczanej ustawy „[p]o otrzymaniu kolejnego wniosku przekazanego przez ministra lub jego zastępcę na podstawie art. 51/8, [główny urząd] bada w pierwszej kolejności, czy pojawiły się lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę nowe elementy lub fakty, które znacząco zwiększają prawdopodobieństwo, że będzie on mógł ubiegać się o uznanie za uchodźcę w rozumieniu art. 48/3 lub o objęcie ochroną uzupełniającą w rozumieniu art. 48/4. W przypadku braku tych elementów lub faktów [główny urząd] stwierdza niedopuszczalność wniosku”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

18 Po oddaleniu pierwszego wniosku o udzielenie azylu skarżący w postępowaniu głównym złożył drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, którego niedopuszczalność została stwierdzona decyzją głównego urzędu wydaną w dniu 18 maja 2018 r. na podstawie art. 57/6/2 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

19 Jako że skarżący w postępowaniu głównym nie wskazał adresu do doręczeń w Belgii, zgodnie z prawem krajowym zaskarżona decyzja została mu doręczona w dniu 22 maja 2018 r. listem poleconym w siedzibie głównego urzędu ds. uchodźców i bezpieczeństwa.

- 20 Zgodnie z prawem belgijskim dziesięciodniowy termin do wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji rozpoczął bieg trzeciego dnia roboczego po dniu, w którym list został nadany pocztą, a mianowicie w piątek 25 maja 2018 r. Ponieważ termin ten upływał w niedzielę, upływ terminu przypadał na poniedziałek 4 czerwca 2018 r.
- 21 Skarżący w postępowaniu głównym stawiał się w siedzibie głównego urzędu w dniu 30 maja 2018 r. i w tym samym dniu potwierdził odbiór listu poleconego dotyczącego zaskarżonej decyzji.
- 22 W dniu 7 czerwca 2018 r. skarżący w postępowaniu głównym wniósł odwołanie od tej decyzji do Conseil du contentieux des étrangers (sądu do spraw cudzoziemców, Belgia). Wyrokiem z dnia 9 października 2018 r. sąd ten odrzucił odwołanie ze względu na złożenie go po terminie.
- 23 W dniu 18 października 2018 r. skarżący w postępowaniu głównym złożył skargę kasacyjną na ten wyrok do sądu odsyłającego, Conseil d'État (rady stanu, Belgia).
- 24 W tych okolicznościach Conseil d'État (rada stanu) postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 46 [dyrektywy 2013/32], zgodnie z którym wnioskodawcy powinni mieć prawo do skutecznego środka zaskarżenia decyzji »podjętej w sprawie ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej«, i art. 47 [karty] należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowemu przepisowi proceduralnemu, takiemu jak art. 39/57 [ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r.] w związku z art. 51/2, art. 57/6 § 3 akapit pierwszy pkt 5 i art. 57/6/2 § 1 tej samej ustawy, zgodnie z którym termin do wniesienia odwołania od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez obywatela państwa trzeciego wynosi dziesięć dni »kalendaryzowych« od dnia doręczenia tejże decyzji administracyjnej, w szczególności gdy doręczenia dokonano na adres siedziby [głównego urzędu ds. uchodźców i bezpaństwowców], przyjętego za [adres do doręczeń] skarżącego na podstawie domniemania ustawowego?».

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 25 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 46 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które poddaje odwołanie od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej dziesięciodniowemu zawitemu terminowi obejmującemu święta i dni wolne od pracy, biegnącemu od chwili doręczenia takiej decyzji, także w sytuacji gdy zainteresowany wnioskodawca nie wskazał adresu do doręczeń w tym państwie członkowskim i wspomniane doręczenie jest dokonywane w siedzibie krajowego organu właściwego do badania takiego wniosku.
- 26 Artykuł 46 dyrektywy 2013/32 wymaga od państw członkowskich zagwarantowania prawa do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem decyzji o nieuwzględnieniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w tym decyzji o uznaniu wniosku za niedopuszczalny.
- 27 Cechy środka zaskarżenia przewidzianego w art. 46 dyrektywy 2013/32 należy określać zgodnie z art. 47 karty, zgodnie z którym każdy, czyje prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w tym artykule (wyrok z dnia 18 października 2018 r., E.G., C-662/17, EU:C:2018:847, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie doręczenia w siedzibie właściwego organu

- 28 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy art. 46 dyrektywy 2013/32 stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego decyzje dotyczące wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, którzy nie wskazali adresu do doręczeń w danym państwie członkowskim, są doręczane w siedzibie krajowego organu właściwego do badania wniosków w tym zakresie, w sytuacji gdy takie doręczenie rozpoczyna bieg terminu do wniesienia środka zaskarżenia od wspomnianych decyzji.
- 29 Doręczenie zainteresowanym wnioskodawcom decyzji w przedmiocie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania im prawa do skutecznego środka zaskarżenia, ponieważ pozwala im na zapoznanie się z treścią tych decyzji, a w stosownym przypadku, gdy doręczona decyzja ma charakter odmowny, na zakwestionowanie jej przed sądem w terminie przewidzianym w tym celu przez prawo krajowe.
- 30 Dyrektywa 2013/32 wspomina wprawdzie, w motywie 25, że wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową należy przyznać prawo do odpowiedniego powiadomienia o decyzjach dotyczących ich wniosków, lecz akt ten nie przewiduje konkretnych sposobów doręczania tych decyzji.
- 31 Po pierwsze bowiem, dyrektywa 2013/32 ogranicza się w art. 11 ust. 1 i 2 do wskazania, że państwa członkowskie zapewniają, aby decyzje w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz informacje o możliwościach wniesienia środka zaskarżenia od decyzji odmownej były przekazywane zainteresowanym wnioskodawcom na piśmie. Po drugie, wśród gwarancji ustanowionych w tej dyrektywie na rzecz wnioskodawców wymienia ona jedynie, bez jakiegokolwiek innego uściślenia, w art. 12 lit. e) i f), odpowiednio zawiadomienie wnioskodawców w rozsądnym terminie o decyzji organu rozstrzygającego w sprawie ich wniosku oraz zawiadomienie o wyniku decyzji organu rozstrzygającego w języku, który rozumieją, i o trybie odwołania od decyzji odmownej zgodnie z art. 11 ust. 2 owej dyrektywy.
- 32 Ponadto należy zauważyć, że art. 13 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2013/32 zezwala państwom członkowskim na zobowiązanie wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową do informowania właściwych organów, do celów dokonywania zawiadomień dotyczących ich wniosków, o ich miejscu pobytu lub adresie zamieszkania. Niemniej żaden przepis tej dyrektywy nie określa ewentualnych konsekwencji, jakie państwa członkowskie, które skorzystały z tej możliwości, mogą wyciągnąć z braku takiego wskazania do celów wspomnianych zawiadomień.
- 33 Wreszcie art. 46 ust. 4 dyrektywy 2013/32 pozostawia państwom członkowskim obowiązek zapewnienia, by wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową mieli prawo do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem.
- 34 Tymczasem należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału w braku uregulowań Unii w danej dziedzinie do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy ustanowienie szczegółowych przepisów proceduralnych dotyczących środków prawnych mających na celu ochronę uprawnień przysługujących podmiotom prawa, pod warunkiem jednak, że przepisy te nie są mniej korzystne niż przepisy normujące podobne sytuacje podlegające prawu krajowemu (zasada równoważności) oraz że praktycznie nie uniemożliwiają lub nie czynią nadmiernie uciążliwym wykonywania uprawnień przyznanych w prawie Unii (zasada skuteczności) [wyrok z dnia 19 marca 2020 r., LH (Tomba), C-564/18, EU:C:2020:218, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 35 Co za tym idzie, przepisy proceduralne dotyczące doręczania decyzji w przedmiocie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej podlegają autonomii proceduralnej państw członkowskich, z poszanowaniem zasad równoważności i skuteczności.

- 36 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, zasady równoważności, z orzecznictwa Trybunału wynika, że zasada ta zakłada równe traktowanie środków zaskarżenia opartych na naruszeniu prawa krajowego oraz podobnych środków zaskarżenia opartych na naruszeniu prawa Unii [wyrok z dnia 26 września 2018 r., *Staatssecretaris van Veiligheid en justitie* (skutek zawieszający postępowania w drugiej instancji), C-180/17, EU:C:2018:775, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 37 Tak więc należy, po pierwsze, zidentyfikować porównywalne postępowania lub środki zaskarżenia, a po drugie, określić, czy środki zaskarżenia oparte na prawie krajowym są traktowane w sposób bardziej korzystny niż środki zaskarżenia dotyczące ochrony praw, jakie przyznaje jednostkom prawo Unii [wyrok z dnia 26 września 2018 r., *Staatssecretaris van Veiligheid en justitie* (skutek zawieszający postępowania w drugiej instancji), C-180/17, EU:C:2018:775, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 38 Jeżeli chodzi o porównywalność środków zaskarżenia, zbadanie podobieństwa odnośnych środków pod kątem ich przedmiotu, podstawy oraz istotnych elementów należy do sądu krajowego, który zna bezpośrednio mające zastosowanie przepisy proceduralne [wyrok z dnia 26 września 2018 r., *Staatssecretaris van Veiligheid en justitie* (skutek zawieszający postępowania w drugiej instancji), C-180/17, EU:C:2018:775, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 39 Jeżeli chodzi o podobne traktowanie środków zaskarżenia, należy przypomnieć, że każdy przypadek, w którym powstaje pytanie, czy krajowy przepis proceduralny dotyczący środków zaskarżenia opartych na prawie Unii jest mniej korzystny aniżeli przepisy dotyczące podobnych środków zaskarżenia o charakterze wewnątrz krajowym, musi zostać poddany analizie sądu krajowego, który weźmie pod uwagę miejsce owego przepisu w systematyce całego postępowania, przebieg wspomnianego postępowania oraz szczególne cechy, jakie wykazuje on w postępowaniach przed różnymi instancjami krajowymi [wyrok z dnia 26 września 2018 r., *Staatssecretaris van Veiligheid en justitie* (skutek zawieszający postępowania w drugiej instancji), C-180/17, EU:C:2018:775, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 40 W analizowanym przypadku skarżący w postępowaniu głównym podnosi, że uregulowanie krajowe będące przedmiotem tego postępowania narusza zasadę równoważności w ten sposób, po pierwsze, że z orzecznictwa Conseil d'État (rady stanu) nie wynika, poza dziedziną azylu, że doręczenie do siedziby krajowego organu, uznanej na mocy prawa krajowego za adres do doręczeń, pozwala na rozpoczęcie biegu terminu zawitego, a po drugie, że zgodnie z tym orzecznictwem w przypadku aktu, który nie musi zostać opublikowany ani doręczony, to wystarczające zapoznanie się z jego treścią uruchamia bieg terminu do wniesienia odwołania.
- 41 Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 36–39 niniejszego wyroku, czy uregulowanie krajowe będące przedmiotem postępowania głównego jest zgodne z zasadą równoważności.
- 42 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o poszanowanie przesłanki dotyczącej zasady skuteczności w odniesieniu do uregulowania krajowego takiego jak to będące przedmiotem postępowania głównego, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w każdym przypadku analiza kwestii, czy przepis krajowego prawa procesowego powoduje, iż stosowanie prawa Unii staje się niemożliwe lub nadmiernie uciążliwe, musi uwzględniać miejsce tego przepisu w całym postępowaniu, tryb tego postępowania i jego szczególne cechy przed różnymi sądami krajowymi. Kierując się tymi wytycznymi, należy w szczególności wziąć pod uwagę, w stosownym przypadku, ochronę prawa do obrony, zasadę pewności prawa oraz prawidłowy przebieg postępowania (wyrok z dnia 24 października 2018 r., XC i in., C-234/17, EU:C:2018:853, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 W tym względzie należy zauważyć, że krajowy przepis proceduralny przewidujący, że w braku wskazania, przez wnioskodawcę ubiegającego się o ochronę międzynarodową, adresu do doręczeń, decyzja wydana w jego sprawie jest mu doręczana w siedzibie krajowego organu właściwego do badania takich wniosków, a doręczenie takie rozpoczyna bieg terminu określonego w prawie krajowym

do wniesienia odwołania od takiej decyzji, może być co do zasady uzasadniona względami pewności prawa i prawidłowego przebiegu postępowania w przedmiocie badania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.

- 44 W braku takiego przepisu decyzje wydane w sprawie wnioskodawców, którzy nie wskazali adresu do doręczeń, nie mogłyby bowiem zostać im oficjalnie doręczone ani wywoływać skutków im właściwych. Ponadto, gdyby doręczenie dokonywane w siedzibie owego organu nie uruchamiało biegu terminów wyznaczonych w odniesieniu do decyzji wydanych w sprawie tych wnioskodawców, decyzje te mogłyby być zaskarżane do sądu bez czasowych ograniczeń, a nawet nigdy nie stać się ostateczne, skutkiem czego właściwe krajowe organy nie byłyby w stanie wyciągnąć z decyzji odmownych koniecznych konsekwencji w zakresie między innymi pobytu zainteresowanych wnioskodawców.
- 45 Co więcej, jak zauważył rząd belgijski w uwagach na piśmie, uregulowanie krajowe takie jak to będące przedmiotem postępowania głównego oferuje wnioskodawcom, którzy nie są w stanie wskazać właściwym organom pewnego adresu pocztowego, możliwość zaradzenia tej istotnej niedogodności, ustanawiając na ich rzecz mechanizm prawny pozwalający na to, by decyzje, wezwania do stawiennictwa i inne wezwania dotyczące udzielenia informacji ich dotyczące były im udostępniane w miejscu pewnym, w którym co do zasady już byli. W takim ujęciu wspomniane uregulowanie ułatwia wykonywanie przysługującego tym wnioskodawcom prawa do skutecznego środka zaskarżenia i przyczynia się do poszanowania ich praw do obrony.
- 46 Takie uregulowanie może jednakże wywoływać wspomniany skutek jedynie przy spełnieniu podwójnej przesłanki, a mianowicie, po pierwsze, gdy wnioskodawca został należycie poinformowany, że w braku wskazania adresu w danym państwie członkowskim przesyłki skierowane do niego przez organ administracji właściwy w zakresie badania jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej będą mu przekazywane na adres siedziby głównego urzędu ds. uchodźców i bezpieczeństwa, oraz, po drugie, gdy zasady dostępu do tej siedziby nie czynią odbioru owych przesyłek nadmiernie utrudnionym.
- 47 Z powyższego wynika, że art. 46 dyrektywy 2013/32 nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego decyzje dotyczące wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, którzy nie wskazali adresu do doręczeń w danym państwie członkowskim, są doręczane w siedzibie krajowego organu właściwego do badania wniosków w tym zakresie, o ile, po pierwsze, wnioskodawcy ci zostali poinformowani, że w braku wskazania adresu do doręczeń decyzji dotyczącej ich wniosku, za wskazany przez nich adres do doręczeń zostanie uznany adres siedziby krajowego organu właściwego w zakresie badania tych wniosków, po drugie, zasady dostępu do tej siedziby dla owych wnioskodawców nie czynią odbioru adresowanych do nich decyzji nadmiernie dla nich utrudnionym, a po trzecie, zapewnione jest poszanowanie zasady równoważności. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy uregulowanie krajowe będące przedmiotem postępowania głównego spełnia te wymogi.

W przedmiocie dziesięciodniowego zawitego terminu do wniesienia odwołania obejmującego święta i dni wolne od pracy

- 48 W drugiej kolejności należy zbadać, czy art. 46 dyrektywy 2013/32 stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu ustanawiającemu dziesięciodniowy zawity termin, obejmujący święta i dni wolne od pracy, do wniesienia odwołania od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 49 Artykuł 46 ust. 4 dyrektywy 2013/32 pozostawia państwom członkowskim kwestię ustanowienia rozsądnych terminów pozwalających wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową na wykonywanie ich prawa do skutecznego środka zaskarżenia i zastrzega, że terminy te nie mogą uniemożliwiać ani nadmiernie utrudniać wnioskodawcom korzystania z tego prawa.

- 50 Jak wynika z pkt 34 niniejszego wyroku, wyznaczanie terminów do wniesienia odwołania w ramach procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową podlega zasadzie autonomii proceduralnej państw członkowskich, w poszanowaniu zasad równoważności i skuteczności.
- 51 W niniejszym przypadku w odniesieniu do, po pierwsze, poszanowania zasady równoważności, skarżący w postępowaniu głównym podnosi, że uregulowanie krajowe wyznaczające na dziesięć dni, włączając w to święta i dni wolne od pracy, termin do wniesienia odwołania od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej narusza tę zasadę z tego względu, że zgodnie z prawem krajowym, z jednej strony, skargi o stwierdzenie nieważności indywidualnych decyzji administracyjnych innych niż wydane na podstawie ustaw o wjeździe na terytorium, pobycie, osiedlaniu się i wydaleniu cudzoziemców muszą zostać wniesione w terminie 60 dni od publikacji, doręczenia lub zapoznania się z treścią tych decyzji, a z drugiej strony, decyzje wydane w dziedzinie przyjmowania osób ubiegających się o azyl mogą zostać zaskarżone do sądu pracy w terminie trzech miesięcy od ich doręczenia.
- 52 Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 36–39 niniejszego wyroku, czy uregulowanie krajowe będące przedmiotem postępowania głównego jest zgodne z zasadą równoważności w zakresie, w jakim przewiduje, z jednej strony, dziesięciodniowy termin do wniesienia odwołania, a z drugiej strony, że termin ten obejmuje święta i dni wolne od pracy.
- 53 Po drugie, w odniesieniu do zasady skuteczności należy przypomnieć, że Trybunał uznał za zgodne z prawem Unii ustalenie rozsądnych terminów do wniesienia środka odwoławczego pod rygorem prekluzji w interesie pewności prawa, ponieważ tego rodzaju terminy nie powodują, by wykonanie praw przyznanych przez porządek prawny Unii stało się praktycznie niemożliwe czy nadmiernie uciążliwe. Trybunał orzekł również, że do państw członkowskich należy ustalenie dla uregulowań krajowych, które są objęte zakresem stosowania prawa Unii, terminów pozostających w związku w szczególności ze znaczeniem, jakie mają dla zainteresowanych decyzje, które mają zostać podjęte, złożonością procedur i przepisów, które mają zostać zastosowane, liczbą osób, których decyzja może dotyczyć, oraz w związku z pozostałymi interesami ogólnymi lub prywatnymi, które powinny zostać wzięte pod uwagę (wyrok z dnia 29 października 2009 r., Pontin, C-63/08, EU:C:2009:666, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 54 W tym względzie okoliczność, że odwołania od decyzji stwierdzających niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej są poddane krótszemu terminowi, jest zgodna z celem w postaci szybkiego rozpoznawania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, odpowiadającemu, zgodnie z motywem 18 dyrektywy 2013/32, interesom zarówno państw członkowskich, jak i wnioskodawców ubiegających się o taką ochronę.
- 55 Poza tym skrócenie takiego terminu do wniesienia odwołania, skutkujące szybszym wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie niedopuszczalnych wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, pozwala na skuteczniejsze załatwianie wniosków złożonych przez osoby, w odniesieniu do których istnieją silne podstawy do tego, by został im przyznany status uchodźcy (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lipca 2011 r., Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, pkt 65), a tym samym przyczynia się do skutecznego przebiegu postępowania w przedmiocie badania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 56 A zatem uregulowanie krajowe wyznaczające na dziesięć dni, włączając w to święta i dni wolne od pracy, termin do wniesienia odwołania od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej może być co do zasady uzasadniony w świetle wyznaczonego przez dyrektywę 2013/32 celu, jakim jest zapewnienie szybkości postępowania, zasady pewności prawa i skutecznego przebiegu postępowania w przedmiocie badania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.

- 57 Niemniej, jak wynika z orzecznictwa Trybunału, aby wymogi zasady skuteczności były spełnione, taki termin musi być w praktyce wystarczający na przygotowanie i wniesienie skutecznego środka odwoławczego (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2013 r., *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 W tym względzie należy w pierwszej kolejności zauważyć, że każdy kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest poprzedzony pierwszym wnioskiem, który w sposób ostateczny został oddalony, a którego wyczerpujące badanie przez właściwy organ miało na celu ustalenie, czy zainteresowany wnioskodawca spełniał przesłanki udzielenia mu ochrony międzynarodowej. Niemniej, zanim decyzja o oddaleniu stała się ostateczna, ów wnioskodawca miał możliwość odwołania się od niej.
- 59 W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że jak wynika z art. 40 dyrektywy 2013/32, w ramach kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zainteresowany wnioskodawca powinien przedstawić elementy lub fakty nowe względem tych, które były przedmiotem badania w ramach wniosku poprzedniego i które znacząco zwiększają prawdopodobieństwo, że ów wnioskodawca spełnia przesłanki ubiegania się o status beneficjenta ochrony międzynarodowej. Jeżeli wstępne badanie takiego kolejnego wniosku wykaże, że takie nowe elementy lub fakty wyszły na jaw lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę, wniosek jest rozpatrywany dalej zgodnie z przepisami rozdziału II tej dyrektywy. Jeżeli natomiast takie wstępne badanie nie wykaże zaistnienia takich elementów lub faktów, ów wniosek uznaje się za niedopuszczalny zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. d) wspomnianej dyrektywy.
- 60 Co za tym idzie, sąd, do którego wniesiono odwołanie od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, musi ograniczyć się do sprawdzenia, czy – odmiennie niż zdecydował właściwy organ – wstępne badanie tego wniosku ujawnia istnienie nowych elementów lub faktów, w rozumieniu punktu poprzedniego. Wynika z tego, że w skardze składanej do tego sądu wnioskodawca powinien co do istoty ograniczyć się do wykazania, że istniały powody, by uznać, iż zaistniały nowe elementy lub fakty względem tych, które były analizowane w ramach jego poprzedniego wniosku.
- 61 W konsekwencji istotna zawartość skargi w ramach takiego odwołania jest nie tylko ograniczona do kwestii wskazanych w punkcie poprzedzającym, ale także ściśle związana z treścią kolejnego wniosku, w przedmiocie którego została wydana decyzja stwierdzająca niedopuszczalność, w związku z czym – przeciwnie do tego, co skarżący w postępowaniu głównym podnosi w uwagach na piśmie – sporządzenie takiej skargi co do zasady nie wydaje się tak szczególnie złożone, by wymagało terminu dłuższego niż dziesięć dni, włączając w to święta i dni wolne od pracy.
- 62 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że w ramach środka zaskarżenia do sądu przewidzianego w art. 46 dyrektywy 2013/32 skarżącym przyznaje się pewne szczególne prawa proceduralne, w tym między innymi, jak wynika z art. 20 i 22 tej dyrektywy w związku z jej motywem 23, bezpłatną pomoc prawną i reprezentację prawną oraz dostęp do doradztwa prawnego. Ponadto art. 23 wspomnianej dyrektywy zapewnia doradcy lub zastępcy prawnemu wnioskodawcy dostęp do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy, na podstawie których decyzja jest podejmowana lub zostanie podjęta.
- 63 W konsekwencji termin do wniesienia odwołania może zostać uznany za w praktyce wystarczający do przygotowania i wniesienia skutecznego środka odwoławczego jedynie wówczas, gdy w ramach tego terminu wnioskodawcy zapewnia się dostęp do gwarancji proceduralnych wymienionych w punkcie poprzedzającym, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 64 W tym względzie, z zastrzeżeniem wspomnianych ustaleń, dziesięciodniowy termin uwzględniający święta i dni wolne od pracy nie jawi się jako w praktyce niewystarczający na przygotowanie i wniesienie skutecznego środka odwoławczego od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

- 65 Za takim wnioskiem przemawia również okoliczność, że w niniejszym przypadku, jak wynika z pkt 14 niniejszego wyroku, krajowe uregulowanie będące przedmiotem postępowania głównego przewiduje, że, po pierwsze, jeżeli doręczenia dokonuje się listem poleconym, termin ten wydłuża się o trzy dni robocze, a po drugie, że jeżeli dzień upływu terminu przypada na sobotę, niedzielę lub święto, ów termin upływa w następnym dniu roboczym, przy czym zasady te zostały zastosowane w postępowaniu głównym.
- 66 Wobec powyższego art. 46 dyrektywy 2013/32 nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu ustanawiającemu dziesięciodniowy zawity termin, obejmujący święta i dni wolne od pracy, do wniesienia odwołania od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, o ile rzeczywisty dostęp wnioskodawców będących adresatami takiej decyzji do gwarancji proceduralnych przyznanych przez prawo Unii wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową jest zapewniony w tym terminie, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 67 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 46 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które poddaje odwołanie od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej dziesięciodniowemu zawitemu terminowi obejmującemu święta i dni wolne od pracy, biegnącemu od chwili doręczenia takiej decyzji, także w sytuacji gdy zainteresowany wnioskodawca nie wskazał adresu do doręczeń w tym państwie członkowskim i wspomniane doręczenie jest dokonywane w siedzibie krajowego organu właściwego do badania takiego wniosku, o ile, po pierwsze, wnioskodawca taki został poinformowany, że w braku wskazania adresu do doręczeń decyzji dotyczącej jego wniosku, za wskazany przez niego adres do doręczeń zostanie uznany adres siedziby krajowego organu właściwego w zakresie badania tych wniosków, po drugie, zasady dostępu do tej siedziby dla owego wnioskodawcy nie czynią odbioru adresowanych do niego decyzji nadmiernie dla niego utrudnionym, po trzecie, rzeczywisty dostęp do gwarancji proceduralnych przyznanych przez prawo Unii wnioskodawcy ubiegającemu się o ochronę międzynarodową jest mu zapewniony w tym terminie, i po czwarte, jest zapewnione poszanowanie zasady równowagi. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy uregulowanie krajowe będące przedmiotem postępowania głównego spełnia te wymogi.

W przedmiocie kosztów

- 68 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 46 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które poddaje odwołanie od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej dziesięciodniowemu zawitemu terminowi obejmującemu święta i dni wolne od pracy, biegnącemu od chwili doręczenia takiej decyzji, także w sytuacji, gdy zainteresowany wnioskodawca nie wskazał adresu do doręczeń w tym państwie członkowskim i wspomniane doręczenie jest dokonywane w siedzibie krajowego organu właściwego do badania takiego wniosku, o ile, po pierwsze, wnioskodawca taki został poinformowany, że w braku wskazania adresu do doręczeń decyzji dotyczącej jego wniosku, za wskazany przez niego adres do doręczeń zostanie uznany adres siedziby krajowego organu właściwego w zakresie badania tych wniosków, po drugie, zasady dostępu do tej siedziby dla

owego wnioskodawcy nie czynią odbioru adresowanych do niego decyzji nadmiernie dla niego utrudnionym, po trzecie, rzeczywisty dostęp do gwarancji proceduralnych przyznanych przez prawo Unii wnioskodawcy ubiegającemu się o ochronę międzynarodową jest mu zapewniony w tym terminie, i po czwarte, jest zapewnione poszanowanie zasady równoważności. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy uregulowanie krajowe będące przedmiotem postępowania głównego spełnia te wymogi.

Podpisy